

Nyári gyakorlat Bad Wipfenben

Amikor Balikóné Németh Márta tanárnő meghirdette egy áhítat keretében a nyári szakmai gyakorlatot a németországi Bad Wipfenben, még azt gondoltam, hogy egy idősek otthonában felajánlott munka nem igazán nekem való. Végül mégis jelentkeztem a programra, és 2014. július 27-től augusztus 15-ig három hetet töltöttem diáktárasammal, Véghelyi Klaudiával a Seniorendiensteben. A gyakorlat három hete alatt a szállásunkat és az étkezésünket az intézmény ingyen biztosította, mi pedig napi hat órát dolgoztunk a Seniorenpflege-nél.

Az első nap megismerkedtünk Herr Reinerrel, az intézmény igazgatójával, kolléganőivel, Frau Sommerrel és Frau Diemerrel, illetve a mi őrangyalunkkal, Frau Siemannal.

Hogy őszinte legyek az első nap nem igazán tudtam lépést tartani velük. A bad wimpfeni Seniorendienste egy hatalmas komplexum, ami a magába foglal egy egész kertvárost. Az intézmény négy külön részre bontható. Elsőként a Tagespflege, ami szó szerint napközit jelent, és egy nappalit, egy délutáni pihenőszobát, egy konyhát, egy étkezőt és két mellékhelyiséget foglal magába. Ezen a helyen négy napot töltöttem reggel 9-től, délután 4-ig. Itt az általános és szinte a legegyszerűbb gondozási feladatokat végeztem, mint például az újság felolvasás, kávéfőzés, ételek előkészítése, közös játék, sütés...

A második négy napomat a Seniorendienste-nél töltöttem. Ez egy négyszintes épület, ahol kisebb-nagyobb szobák találhatóak. Némelyik szobában egy, másutt pedig két ember lakik. Reggel hétkor kellett megjelennem a részlegen, ahol általában Svetlanának és Violának segítettem a reggeli teendők elvégzésében. Felkeltettük az időseket, megfürdettük vagy megmosdattuk őket, illetve felöltöztettünk mindenkit. Én általában a harmadik szinten dolgoztam, és itt találkoztam a legtöbb érdekes esettel. Herr Lustigot gyakran ültettem én a kerekesszékebe, mert az egyik lába térdtől lefele amputálva volt. Egy másik idős bácsinak tracheostoma nevű betegsége volt, és naponta többször szívták le a váladékot egy kanülön keresztül a légcsövéből.

Ezt követően három napot töltöttem a WGD-nél. Az intézmény pontos neve: Wohngemeinschaft für Menschen mit Demenz. Ez az intézmény egy háromszintes épületben található. A harmadik szint nem kifejezetten az idős emberekre specializálódott, hanem olyanokra, akik valamilyen függőségben szenvednek, és ez által demensek, vagy önmaguk ellátására képtelenné váltak. Találkoztam drog-, és alkoholfüggőkkel, szenvedélybetegekkel. Itt többnyire a második szinten töltöttem az időt, ahol Alexandra Siemann is dolgozik. Már az első napon külön feladatokat adott nekem. Egy listát írt nekem, mely szobaszámokat, és az ott lakó idős hölgyek neveit, illetve az aznapi teendőket tartalmazta. Általában három lakó jutott nekem, akiket meg kellett fürdeni, segíteni kellett nekik haját mosni és szárítani, majd felöltöztettem, és az étkezőbe kísértem őket. Egyik nap körmöt festettem három idős hölgynek. Ezen a helyen tanultam a legtöbbet, és itt éreztem magam a legjobban.

Utolsóként az Ambulanter Pflegedienst következett, ahol szintén négy napot töltöttem. Az ambuláns ápolás nagyon sok mindent magába foglal. Több különálló házhoz mentünk ki szolgálatot teljesíteni, amelyek közül néhány a Seniorenpflegehez tartozott, de volt olyan is, ami más városban volt. Egy betegápolónak segítettem ugyanúgy az ápolásban 7-től 2-ig, mint az előző helyeken.

A munkán felül egész napos kirándulásokat is szerveztek nekünk a mentoraink. Jártunk Heidelbergben az óvárosban, a várban és a gyógyszertár múzeumban. Egy másik nap a guttenbergi várat és egy madárbemutatót néztünk meg, és természetesen bármikor bemehettünk Bad Wipfen csodálatos óvárosába.

Augusztus 14-én egy záróünnepségen vettünk részt a városházán, ahol egy kis beszámolót tartottunk az élményeinkről. Az este folyamán a polgármester úrral, a Seniorendienste igazgatójával és munkatársaival, illetve a tanárainkkal fogyasztottunk el egy vacsorát. Augusztus 15-én indultunk haza...

Vági Viktória, 12. b